

N. C. Jensen: Maa jeg allerførst gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Landbrugsminister, der i Aftes udtalte sig om Statens Gaarde Faurholm og Trollesminde. Han erklærede, at for disse Gaarde var det samme Tilfældet som saa at sige overalt i Landet, at man havde indhøstet sidst i August, men havde ikke faaet Kornet bragt i Hus før i Midten af Oktober; at der alligevel skulde kunne afleveres en god Vare til Statens Lagre, tillader jeg mig at betvivle. Dernæst sagde den højtærede Minister, at Inspektøren derude var kommet til den Opfattelse, at Gaardenes Jord var sat for højt; Inspektøren indgav en Beretning derom, og selvfølgelig sagde Landbrugsministeren, fandt der saa en Nedsættelse Sted, og efter at dette var sket, havde Inspektøren den Opfattelse, at nu kunde han nok levere, hvad han skulde. Saaledes forstod jeg i alt Fald den højtærede Minister. Men den Fremgangsmaade forstaar jeg ikke rigtig. Thi der er jo overmaade mange i dette Land, der har klaget over, at deres Jord var sat for højt; men saa vidt jeg har kunnet skønne, er der ikke ved den Regulering, der har fundet Sted, vist Imødekommenhed overfor disse Krav i Almindelighed; jeg tvivler ikke om, at hvis man havde taget et lignende Hensyn til andre Landbrug, hvor der er klaget over for høj Ansættelse, vilde de ogsaa nok kunne have leveret deres Andel til Statens Lagre.

Dernæst gjorde den højtærede Minister nogle Bemærkninger til mig angaaende det Spørgsmaal, jeg havde rettet til ham om Hedeselskabet. Den højtærede Minister sagde, at i Fjor var man blevet enig om at oprette en Institution, kan man vel sige, der skulde have en fælles Opgave sammen med Hedeselskabet med Hensyn til Statens Grundforbedringer. Den højtærede Minister sagde, at Hedeselskabet havde i de sidste Aar taget disse Spørgsmaal op. Jeg vil gøre opmærksom paa, at det slet ikke er i de sidste Aar, at Hedeselskabet har taget dette op, det Hverv har det røgtet i mange Aar; og jeg tror, man kan sige, til stor Tilfredshed. Jeg vil ikke bebrejde den nye Institution, der fremstod i Fjor, noget, men jeg tror, den vil koste Staten mange Penge, uden at Forholdene bliver bedre derved. Den højtærede Minister sagde, at hvis Hedeselskabet vilde indsende et Andragende om Tilskud til Smaaplantager, vilde han tage det under velvillig Overvejelse. Men den højtærede Minister kan jo ikke være uvidende om, at der for længst er indsendt et saadant Andragende — saa vidt jeg husker under

16. Juli — om at faa 100 000 Kr. til Smaaplantager. Hvis den højtærede Minister havde været opmærksom derpaa og havde den gode Villie, kunde Sagen godt have været optaget nu paa Finanslovsforslaget. Men jeg lægger overordentlig stor Vægt paa Ministerens gode Villie, og jeg haaber saa at se et Forslag til anden Behandling.

Jeg vil dernæst gerne gøre et Par Bemærkninger om Laanet til Husmændene. Den højtærede Minister sagde, at medens Haandværkerne kunde faa 500 Kr., kunde Husmændene ikke faa saa meget; der var alt for mange, der skulde have Del i disse Penge, Pengene slog derfor ikke til. Jeg misunder ikke Haandværkerne de 500 Kr.; Haandværkerne trænger til dem; men jeg kan forsikre den højtærede Minister om, at Husmændene trænger ogsaa til dem, og det endda ganske særlig haardt. Før Valget understregede man endog meget stærkt, at Husmændene skulde have 500 Kr. i Laan og have dem hurtigt, endog inden Juni Termin, saa at de kunde komme over Vanskelighederne da. Jeg ved ikke, om Uddelingen nu har fundet Sted, men i alt Fald fik Husmændene ikke Pengene til Juni Termin. Og det er jo nu oplyst, at de i alt Fald ikke fik 500 Kr., men kun 280 Kr. Havde det været før Valget, tror jeg rigtignok, man havde taget lidt anderledes paa den Sag.

Jeg vil dernæst gøre et Par ganske korte Bemærkninger om Jægerspris. Den højtærede Ju-stitsminister gav mig det Raad at tale med Hr. Moltesen om Sagen, da han er Medlem af Bestyrelsen. Jeg ved saare vel, at Hr. Moltesen er Medlem af Bestyrelsen, og jeg vidste naturligvis ogsaa, at han var Medlem af det Parti, jeg tilhørte, da jeg for nogle Aar siden rejste Spørgsmaalet, men jeg vidste lige saa fuldt, at han var min Modstander i dette Spørgsmaal. Jeg tror ikke, man skal vente at faa Spørgsmaalet: Jægerspris løst med den nuværende Bestyrelse. Jeg tror, der kun er en eneste Vej at gaa, naar man vil have dette Spørgsmaal løst, og det er at vække den offentlige Kritik saa stærkt, at disse Mennesker faar en klar Forstaaelse af, at de sidder ikke der som Bestyrelse for at hæve en 5—6 000 Kr. i Løn og have fri Station paa Jægerspris, naar de ønsker det, men at Meningene er, at de skal styre og administrere en Børneopdragelsesanstalt, der har Midler til sin Raadighed og virkelig er sat i Stand til at udrette noget. Vil man rive Jægerspris ud af den Stagnation, hvori Stiftelsen befinder sig, er der ingen anden Vej at gaa end at fremkomme med en stærk offentlig Kri-